

Aykut Göker'in Arkasından Koşmak

Atila Çınar/Makina Mühendisi

(70'li yılların ortalarında ortaokul lise talebesi iken aynı zamanda okul atletizm takımının orta mesafeli koşucularındandım. Şimdilerde yıkılmış olan Ankara 19 Mayıs Stadyumu'nda, futbol sahasını çevreleyen koşu pistinde antrenmana giderdik. Önümüzde Mehmet Yurdadön, Veli Ballı, Mehmet Terzi ve daha başka o yılların ünlü atletleri koşardı. Biz de peşlerinden koşup dururduk. Amaç asla onlara yetişmek değildi, bunu düşünemezdik bile. Amaç referansı kaybetmemekmiş, bunun için koşup dururmuşuz. Tıpkı Aykut Ağabey'nin ardından koştuğumuz gibi...)

80'li yılların sonu, 90'lı yılların hemen başlarındaydık. Mühendislik mesleğimizin henüz ilk emekleme adımlarını atıyorduk. Elimizde yalnızca üniversitede alınan dersler, sonrasında edinilen bir diploma, bekleyen yeni sorumluluklar, bir an önce çalışmaya başlama düşüncesi ve ilk çalışılan işlerde hayatla yüz yüze gelme deneyimlerimiz vardı. Mesleğin başlangıç yılları herhalde birçok mühendis için üç aşağı beş yukarı böyledir.

Bir süre geçtikten sonra ise, bir yandan mesleği daha iyi uygulamanın yol ve yordamını öğrenirken, bir yandan da mühendisliğin geçmişini, şimdisini ve geleceğini konuşma ihtiyacını duymaya başlıyorduk doğal olarak. Mühendisliği konuşmak aynı zamanda sanayileşmeyi konuşmayı, sanayileşmeyi konuşmak demokratikleşmeyi tartışmayı, toplum geleceğini kurgulamayı zorunlu kılıyordu. O yıllarda bizim için bunların tartışıldığı konuşmalara tanık olmanın, zaman zaman tartışmalara da katılmanın en doğal ve doğru zemini Makina Mühendisleri Odası idi. Ben de usuldan, bazı arkadaşlarım ile birlikte Oda'daki toplantılara dahil olmaya başlamıştım.

İşte tam da bu yıllarda, doğru yerde ve doğru zamanda, bilge insan Aykut Göker ile tanıştık. O anlatıyordu biz de dinliyorduk, gerçekten çok şanslıymışız.

“Şöyle bir şey düşünelim” diyordu ve o sakin, hep incitmekten çekindiğini düşündüğüm tavırla sürdürüyordu: “Bir mühendis evindeki odasında ürün tasarlıyor olacak. Sonra bu tasarım bilgisini kodlayarak evinin bodrum katında hazır bekleyen imalat tezgahına yollayacak. Sonra da aşağı inip bitmiş ürünü tezgahtan alacak.”

Biz düşünüyorduk, 90'lı yılların başında, biraz uzak gibi gelen geleceği hayal ediyorduk. Sonra o gelecek, bizim beklediğimizden daha da kısa bir zamanda gerçekten geldiğinde Aykut Ağabey bizlerle daha da ötesini paylaşmaya başlamıştı çoktan.

1993 yılında çalışmakta olduğum şirket tarafından üç haftalık bir teknik eğitim için ABD'ne gönderilmiştim. ‘Megatrends’in ilk basıldığı ve Türkiye’de de konuşulduğu yıllardı sanırım. Kitabın

iki ciltlik orijinal baskısını almıştım. Dönüşte, uzun uçak yolculuğu süresince Aykut Ağabey'in bizlere anlattığı geleceği, daha çok da ülkemizin geleceğini düşünmüş, kah karamsarlığa düşüp kah umutlanmıştım. O duygularla, kitabın ilk sayfasına bir sürü şey yazıp dönüşte kitapları Aykut Ağabey'e vermiştim.

Yıllar sonra bir gün eğitim için İzmir'de idim. Eğitimlerde telefonum kapalı oluyor. Öğlen arasında açtığımda, birbirine yakın üç kişinin, Sema, Emin Ağabey ve Yasemen'in yanıtız aramalarını görünce anladım bir şey olduğunu. Korkarak aradım. Aykut Ağabey vefat etmişti. Zincirin bir halkası kopmuştu. Çok üzüldüm. Üzüntümün bir nedeni de İzmir'de olduğum ve eğitim sürdüğü için bir gün sonraki cenazeye katılamayacak olmamdı. Tek tesellim, Münir Ağabey'in de İzmir'de olması ve Ankara'dan uzakta olsam da, akşam onunla Aykut Ağabey'i anabilecek olmamdı.

Bu duygularla eğitimin öğleden sonraki bölümüne başladık. Eğitime katılanların neredeyse tamamı makina mühendisi idi. Birden onlara şöyle bir soru sormak geldi aklıma: Burada kaç kişi Oda üyesi?

Sınıftakilerin yarısından fazlası Oda üyesi idi. 'Neden Oda'ya üye olmuyorsunuz' sorusuna yıllardır dinlediğim bildiğim yanıtlar geldi. Ardından da biri yine yıllardır sorulan o soruyu sordu: 'Hocam size ne faydası oldu Oda'nın?'

Onlara aşağıdaki anımı anlattım:

"Bundan birkaç yıl önce ODTÜ Makina Mühendisliği Bölümü'nde öğrencilerle yaptığımız bir söyleşi sonrasında yine bu soru geldi: Hocam Oda'nın size ne faydası oldu?"

Onlara kısa bir hikaye anlattım:

1986 yılında genç bir mühendis olarak Makina Mühendisler Odası'na geldim. Ne yapacağımı, nereye oturacağımı bilemezken, benden önce gelen Ağabeylerden, ablalardan öğrenmeye başladım. Serdar Ağabey, İsmet Ağabey, Tülay Abla, İhsan Ağabey gibi.

Derken bir gün Oda'ya adını daha önce duyduğum ama ilk kez gördüğüm biri geldi. Ağabeyler, ablalar 'hoş geldin Aykut Ağabey' dediler. Aykut Göker idi gelen. 12 Eylül sonrası Barış Davası'ndan tutuklanıp yatmış, çıkıp Oda'ya gelmişti. Demek ki benim 'ağabey, abla' dediklerimin de ağabeyleri varmış diye düşünmüştüm.

Sonra bir gün, artık tamış olduğumuz Aykut Ağabey ile konuşurken Oda'ya başka biri geldi. Bu kez Aykut Ağabey 'hoş geldin Münir Ağabey' dediğinde iyice şaşırılmıştım: Aykut Ağabey'in de Ağabeyisi varmış!

'İşte Oda bana bunu verdi' dedim."

Sustum, sanırım anlamıştı gençler.

Çoktan öğrendik, biliyoruz: Ağabeylerimiz, ablalarımız hayatta oldukça bizler birer çocuğuz. Onları kaybetmeye başlayınca ise bir anda büyümeye başlıyoruz. Ama bazı çocuklar hep biraz daha şanslılar çünkü *ne yapacaklarını, nasıl yapacaklarını* gösterenler olmuş onlara.

Şimdi Aykut Ağabey'in belki de ömrünü verdiği kitabı "***Yaratıcılık ve Yenilikçiliğin Kültürel Kökenleri ve Bizim Toplumumuz***" duruyor hepimizin önünde. Bir kutsal kitabı okur gibi okuyoruz, okuyacağız, dönüp bir daha okuyacağız.

Ve okumalarını isteyeceğiz, arkadan gelen tüm çocukların. Sonra da yeniden yazacağız.